

Едно писмо отъ Америка.

Бѣ навалѣлъ толкова дебелъ снѣгъ, че дѣцата едва можеха да ходятъ на училище. Леденъ вѣтъръ виеше около къщи и навѣваше отъ покривитѣ вълни чистъ снѣгъ.

Ледътъ отъ прозорцитѣ на стаята не може да се стопи прѣзъ цѣлия день, макаръ че малката печка непрѣкъснато горѣше.

Колко печално! Такова врѣме не може да се побѣди съ огънь! Баща ни сѣди край печката, гледа жаръта и топли свогитѣ прѣмръзнали прѣсти. Той току що се прибра въ къщи и още не бѣ се стоплилъ добрѣ.

Ахъ, проклѣтъ студъ, проклѣти снѣгъ и студенъ сѣверенъ вѣтъръ! — Но при все това тати е добрѣ. Той си дохожда у дома, намира топла стая, намира чаша топло кафе и срѣща весели лица. И мама дохожда съ лампата, и вѣстникътъ стои на масата, и котката мърка, и Карлъ си играе на поща. . .

А тази сутринь! — Тати получи едно дебело писмо: пликътъ му бѣ напръки и на кръстъ надрасканъ съ моливъ, тъй че едва можеше да се прочега адреса му. Да, това писмо бѣ направило голѣмо жтешествие. То бѣ дошло прѣзъ водитѣ на океана — отъ Америка!

Тати излѣзе на третия етажъ на къщата ни — подъ самия ѝ покривъ. Тамъ горѣ въ единъ чердакъ живѣеше една стара жена. Тя трѣбва да бѣше на около 70 години. Стаята ѝ бѣ студена и въ нея имаше само една черна печка. Тя си варѣше на една газова машинка картофи.

— Едно писмо отъ Америка, Госпожо Бесренъ! -- изви-ка тати и подаде писмото на старата жена.

— За мене ли? — попита недовѣрчиво тя.

— Да, госпожо вдовице Бесренъ; заповѣдайте!

Госпожа Бесренъ взе писмото, разгледа го да види дали нѣма изпратени съ него пари; започна слѣдъ туй да търси очилата си, но не може да ги намѣри, макаръ че въ стаята ѝ